

Dermed er jeg ovre i fru Vibeke Peschardts indlæg: Nu er det jo sådan, at vi først den 1. maj får udspillet fra regeringen, og dér vil vi så være i stand til at konstatere, om det, som blev forudsagt, er sket, nemlig at arbejdsmarkedets parter selv havde klaret det her. Hvis det ikke bliver tilfældet, er man så villig til at anerkende, at det ikke er sket, og at vi har et hængeparti, som også De Radikale anerkender er et problem?

Til hr. Bendt Bendtsen, der spørger, hvor meget vi vil satse: Jamen jeg tror, at man i den her debat skal huske, at vi også betaler en meget stor pris for de børneliv, der ikke lykkes godt nok. Jeg synes, det er dybt bekymrende, at vi slækker på den almindelige familiepoltiske indsats. Derefter slækker vi også på institutionernes meget målrettede hjælp til de svage børn.

Det, vi også kan se, er, at den økonomiske regning eksploderer i forhold til de vanskeligt stillede børn. Det er jo det, der sker i øjeblikket. Prisen for anbringelse og anbragte børn, den dyre indsats, når vi taler psykiatri, stiger, fordi de lag, der skulle være et værn, ikke slår godt nok til.

Derfor synes jeg i virkeligheden, at den børnepolitiske hovedopgave er at få vores familiepoltik til at stå langt, langt, langt stærkere med nogle konkrete bud, der vil give mere tid, så det giver et bedre værn, end det gør i dag, og derefter lave nogle daginstitutioner, hvor kvaliteten er i top, så de værner om nogle af ting, der ellers ender i det sidste led, nemlig i den meget dyre specialindsats for børn, der er gået galt for.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg kunne da godt tænke mig at høre hr. Villy Søvndal bekræfte, at hvis det nu bliver sådan, at CO-Metal & Co. ikke får de ting, som de egentlig ønsker, hjem ved overenskomstforhandlingerne, så skal vi lovgive om dem, når vi kommer hen på den anden side 1. maj.

Mener hr. Villy Søvndal, at det, man ikke opnår ved en overenskomstforhandling, skal vi lovgive om? Og når det spørgsmål er besvaret, så kan hr. Villy Søvndal jo besvare et andet spørgsmål: Er det ikke en bombe under hele det danske aftalesystem?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg skal bekræfte, at jeg er enig med hr. Villy Søvndal i, at kvaliteten bør være i orden, og jeg har også tidligere på dagen refereret til de elementer, som allerede er sat i gang, og som kan få stor betydning for den fremtidige debat – også om forholdene i SFO og daginstitutioner i øvrigt. Jeg vil derfor gerne lidt videre med den lidt mere principielle debat, der er gemt i det her, nemlig forholdet mellem forældreansvar og samfundsansvar. Nu var vi før ovre i samfundsansvaret, så lad os prøve at se lidt på det.

Det foreslås, at staten – Folketinget – skal gå ind og lave en rimelig ambitiøs og fleksibel børneoplysningsorlov. Jeg har stor sympati for tanken, og jeg er også på jagt efter metoder, som ikke gør, at det udløser enorme regninger. Det har jeg begrundet tidligere. Men samtidig med at hr. Villy Søvndal ønsker et højt ambitionsniveau på det punkt, ønsker hr. Villy Søvndal også, at samfundets dårligst stillede børn skal have det væsentligt bedre, og det mål er jeg enig i.

Men nu er det vel sådan, at mange af de børn, der ikke har det særlig godt og derfor har brug for samfundsindsatser, har forældre med megen tid, og derfor er mit spørgsmål: Hvad skal vi først gå i gang med? De dårligst stillede børn eller de flestes tidsproblem?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, at hr. Bendt Bendtsen lever i en verden med meget tætte skotter mellem de forskellige dele.

Jeg vil godt sige, at arbejdsmarkedets parter opfatter jo ikke den modsætning, som hr. Bendt Bendtsen trækker op, som absolut, og jeg vil personlig gætte på, at når HK og LO har gjort sig den umage at skrive til Folketingets partier – jeg gætter på, at de også har skrevet til De Konservative – så er det formentlig, fordi de synes, vi skal spille sammen om det her og ikke opretholde en verden med Berlinmure mellem det, der sker på arbejdsmarkedet, og det, der sker lovgivningsmæssigt.

Er det virkelig De Konservatives opfattelse, at vi slet ikke skal føre en diskussion over muren? Hvis vi skal tilrettelægge noget, der bare minder om helhed og sammenhæng for børnefamilierne, er begge parter da nødt til at spille sammen.